





L'Illa del Temps, 25



Lauren Kate

Foscor

Traducció de Glòria Roset Arissó

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *Fallen*

© 2009, Lauren Kate i Tinderbox Books
Drets de la traducció representats per Tinderbox Books
i Sandra Bruna, Agència Literària, S.L.

www.randomhouse.com/teens

TINDERBOX

© de la traducció: 2009, Glòria Roset Arissó
© d'aquesta edició: 2010, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Peu de la Creu, 4
08001 Barcelona

© del disseny original: Fernanda Brussi Gonçalves.
Publicat per primera vegada per Delacorte Press.
© de la fotografia: Mischa Kuczynski
Adaptació del disseny de coberta: Martí Abril

Primera edició: febrer 2010

info@estrellapolar.cat
www.estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Egedsa
Dipòsit Legal: B. 5.368-2010
ISBN: 978-84-9932-102-8

Reservats tots els drets.
Prohibida qualsevol mena de còpia.

A la meua família, amb gratitud i amor



Però el paradís està tancat amb pany i clau [...] hauríem de fer la volta al món per veure si darrere hi ha potser alguna porta oberta.

HEINRICH VON KLEIST, *On the Puppet Theater*



EL PRINCIPI

Helston, Anglaterra
Setembre de 1854

PER FI, ALS VOLTS DE LA MITJANIT va aconseguir donar forma als seus ulls. Hi lluïa una mirada felina, entre decidida i vacil·lant. Una mirada torbada. Sí, eren perfectes, aquells ulls. Emmarcats per l'arc d'unes celles fines i elegants, a pocs centímetres de la cascada fosca dels cabells.

Va estirar els braços per allunyar el paper i valorar els seus progressos. Li era realment difícil treballar sense tenir-la al davant. Però de tota manera mai no podia dibuixar quan la tenia al davant. Des que havia arribat a Londres..., no, més ben dit, des de la primera vegada que l'havia vista, havia hagut d'anar amb molt de compte per intentar mantenir-la a certa distància.

Però darrerament ella cada dia se li apropava més, i cada dia era més difícil que l'anterior. I aquesta era la raó per la qual havia decidit marxar l'endemà al matí amb destinació a l'Índia o a les Amèriques... Ni ho sabia ni li importava. Fos on fos que anés a parar, segur que era més fàcil que quedar-se.

Es va inclinar de nou sobre el dibuix, i amb un sospir va passar suaument el polze sobre el carbonet per perfeccionar el gest d'aquells llavis carnosos. Aquest paper inert, impostor i cruel, era l'única manera que tenia d'endur-se-la amb ell.

I llavors, mentre s'incorporava a la butaca de pell de la biblioteca, va tornar a sentir aquell mateix pessigolleig càlid al clatell.

Ella.

La seva proximitat li causava una sensació molt peculiar, com l'escalfor que desprèn un tíó quan es desfà convertit en

cendres en una llar de foc. Ho sabia sense haver de girar el cap. Ella era allà. Va tapar els retrats que omplien el lligall de fulls que tenia a la falda. Però a ella no la va poder defugir.

La mirada se n'hi va anar al sofà entapissat d'ivori de l'altra banda de la sala on feia unes hores ella havia aparegut inesperadament, força després que la resta del grup, amb un vestit de nit rosa, per aplaudir la primogènita del seu amfitrió després d'una reeixida interpretació d'arpa.

Va travessar la sala amb la mirada, que va anar més enllà de la finestra i es va deturar al porxo on el dia abans ella se li havia apropat sigil·losament amb un pom de peònies silvestres a la mà. Encara creia que l'atracció que sentia per ell era innocent i que les seves freqüents trobades a la glorieta eren únicament per pura casualitat... Com podia ser tan ingènua! Però evidentment es guardaria prou de dur-li la contrària. Era ell a qui li havia tocat guardar el secret...

Es va aixecar, va deixar el plec de dibuixos a la poltrona entapissada de pell i es va girar. I allà era ella, retallada contra la cortina de vellut robí, amb la seva bata blanca, els cabells negres amb la trena desfeta i aquella expressió que ell li havia dibuixat tantes vegades, amb les galtes enceses... De què era: d'enuig?, d'incomoditat? Es moria de ganes de saber-ho, però no podia permetre's el luxe de preguntar-li-ho.

—Què hi fas, aquí? —va preguntar. Immediatament es va adonar que ho havia dit amb un esbufec i es va penedir d'haver estat tan brusc. Sabia que ella mai no ho podria entendre.

—És que..., no podia dormir —va tartamudejar ella, apropant-se a la llar de foc i a la cadira on era ell—. He vist que hi havia llum a la teva habitació i llavors... —va fer una pausa i va abaixar la vista, mirant-se les mans—, he vist el teu bagul davant la porta. Que marxés enlloc?

—T'ho volia dir —la va interrompre.

No hauria d'haver-li mentit. Mai no havia tingut cap intenció de comunicar-li els seus plans. Si els hi confessava no faria

sinó empitjorar encara més les coses. I ja havia deixat que anessin massa lluny. Tant de bo aquest cop fos diferent.

Ella se li va apropar i la mirada se n'hi va anar al bloc de dibuix:

—M'estaves dibuixant?

El to sorprès amb què ho va dir li va recordar l'abisme que hi havia en la seva comprensió mútua. Fins i tot després de totes les hores que havien compartit al llarg de les darreres setmanes, ella encara no havia començat ni a intuir la veritat que s'amagava darrere l'atracció que sentien l'un per l'altre. És clar que era millor així. Si més no, era a fi de bé.

Durant aquells últims dies, des del moment que havia pres la decisió de marxar, havia estat fent esforços per allunyar-se d'ella. I l'esforç que havia de fer el deixava tan baldat que quan es quedava sol no podia evitar cedir a l'irreprimible desig de dibuixar-la. Havia omplert el bloc de dibuix amb pàgines i més pàgines: la corba del coll, la pell d'alabastre, l'avenc negre dels cabells... I ara, mentre mirava l'esbós que tenia al davant, no se sentia avergonyit perquè l'hagués descobert dibuixant-la, sinó per una raó molt pitjor. Un calfred li va recórrer el cos mentre s'adonava que la descoberta que ella acabava de fer —l'exhibició pública del que ell sentia— la destruiria irremissiblement. I va pensar que hauria hagut d'anar amb més de compte. Sempre començava de la mateixa manera.

—Llet tèbia amb una culleradeta de melassa —va murmurar ell, donant-li l'esquena. I encara va afegir, amb un deix trist:— T'ajuda a dormir.

—Però, com ho saps? Si és justament el que la meva mare em solia...

—Sí, ja ho sé —va replicar, encarant-la. L'estranyesa amb què ella ho havia dit no el va sorprendre gens, i tot i això no podia explicar-li com era que ho sabia ni podia dir-li el munt de vegades que, en el passat, ell li havia preparat aquella mateixa

beguda quan començava a fosquejar i com l'havia confortada entre els seus braços fins que conciliava el son.

Ella li va posar suaument la mà sobre l'espatlla. I ell va sentir una cremor a través de la camisa i no va poder evitar sobresaltar-se. En aquesta vida encara no s'havien tocat mai. I el primer contacte sempre el deixava sense alè.

—Contesta'm —va xiuxiuejar-li ella de nou—: Te'n vas?

—Sí.

—Doncs deixa'm venir amb tu —se li va escapar. I tot seguit ell la va veure inspirar profundament, com si volgués retirar la seva súplica. I va veure com un enfilall d'emocions se li acumulaven al solc entre els ulls. Primer impetuosa, després desconcertada, i finalment avergonyida per haver estat tan agosarada. Sempre ho feia, i massa vegades en el passat havia comès el mateix error de consolar-la en aquell precís instant.

—No puc —va murmurar, intentant recordar, sempre recordant—. Salpo demà. I si t'importo ni que sigui una mica, no diràs ni mitja paraula més.

—Però sí que m'importes —va repetir llavors ella com si estigués parlant amb si mateixa—. És que jo... t'esti...

—No.

—T'ho he de dir. T'estimo. N'estic totalment segura. I si marxés...

—Si marxo et salvaré la vida —va replicar ell lentament, intentant adreçar-se a una part d'ella que pogués recordar, si és que hi era, enterrada en algun lloc—. Hi ha coses que són més importants que l'amor. Sé que ara no ho pots entendre. Però et demano que confiïs en mi.

Ella el va travessar amb la mirada, va fer un pas enrere i va encreuar els braços. També era culpa d'ell, això, perquè quan li parlava amb aquell to condescendent li feia sortir la vena despectiva:

—Vols dir que hi ha coses més importants que això? —va replicar-li, desafiadora, agafant-li les mans i apropant-se-les al

cor. Mira que ser ella i no saber què li estava a punt de passar! Si almenys pogués ser més fort del que era per aconseguir deturar-la...! Perquè si no ho aconseguia, ella mai no aprendria la lliçó i el passat no faria sinó repetir-se indefinidament i turmentar-los una vegada i una altra.

Però en sentir la calidesa de la pell d'ella sota les mans, aquella calidesa tan familiar, va deixar caure el cap enrere i se li va escapar un gemec.

Havia intentat amb totes les forces no sentir-la tan a prop, oblidar la sensació que coneixia tan bé d'aquells llavis carnosos sobre els seus, oblidar l'amargor que sentia de pensar que tot allò estava a punt d'acabar-se. Però llavors va sentir com ella li recorria les mans, amb la punta dels dits mentre el cor se li accelerava sota el cotó prim de la bata. Tenia tota la raó. No hi havia res més gran que allò. Mai no hi havia hagut res més. Estava a punt de rendir-se i abraçar-la quan li va veure aquella mirada als ulls. Com si acabés de veure un fantasma.

I llavors va ser ella qui es va apartar, posant-se una mà al front.

—Tinc una sensació molt estranya...

Oh, no! Potser ja era massa tard!

Va aclucar els ulls en aquell gest que ell li havia dibuixat i se li va tornar a apropar mentre li posava les mans al pit i entreobria els llavis il·lusionada:

—Em diràs que sóc boja, però juraria que ja hi he estat abans, aquí...

Així que ja era massa tard.

Ell va aixecar els ulls, tremolant, i va sentir com la foscor se li abalançava sobre. Va intentar agafar-la per darrera vegada i estrènyer-la ben fort entre els braços, com feia setmanes que es moria de ganes de fer.

Però tan aviat com els llavis d'ella es van fondre amb els seus, tots dos van perdre la força. L'olor de lligabosc que desprenia la seva boca el va marejar. I com més fort l'estrenyia ella,

més se li recargolava l'estómac de l'emoció i l'agonia de tota aquella història. Amb la punta de la llengua ella li va resseguir la seva, i el foc que els consumia va cremar amb més intensitat, més lluïssor i més força amb cada nova carícia i cada nova exploració. I amb tot, res d'allò no era nou.

Un tremolor va recórrer la sala. I una aureola brillant els va començar a encerclar.

Però ella no va notar res, no es va adonar de res, no va captar res tret del petó.

Només ell sabia el que estava a punt de succeir, les obscures companyies que estaven a punt de pertorbar la seva reunió íntima. I malgrat que era del tot incapaç d'alterar el curs de les seves vides una vegada més, ho sabia tot.

Un remolí d'ombres els giravoltava sobre els caps. Tan a prop, que quasi les hauria pogut tocar. Tan a prop, que es va preguntar si ella podia sentir el que xiuxiuejaven. Se les va quedar mirant mentre de sobte el rostre d'ella s'enfosquia. I per un instant, a ell li va semblar veure en la seva mirada una guspira de consciència.

I després ja no hi va haver res més. Res de res.

CAPÍTOL I

UNS PERFECTES DESCONEGUTS

LA LUCE VA IRROMPRE ESBUFEGANT al vestíbul del Centre Creu i Espasa deu minuts més tard de l'hora en què hauria d'haver arribat. Un professor de galtes vermelles, rodó com un barril i amb un portadocuments encabit sota uns bíceps d'acer, vociferava donant ordres, cosa que volia dir que la Luce feia tard.

—Així que recordeu-ho bé: medicació, habitació i infravisió —bramava l'individu a un grupet de tres estudiants que l'escoltaven de peu dret d'esquena a la Luce—. Si respecteu aquesta norma ningú no prendrà mal.

La Luce va apressar-se per unir-se dissimuladament al grup. No podia deixar de preguntar-se si havia emplenat bé l'enorme munt de paperassa d'ingrés, si aquella mena de guia de cap rapat que seguien era un home o una dona, si hi hauria algú que la pogués ajudar a tragar la seva enorme bossa de lona, i si al cap d'un minut d'arribar a casa després de deixar-la allà els seus pares es deslliurarien del seu tan estimat i flamant Plymouth Fury. L'havien estat amenaçant tot l'estiu de vendre el cotxe, i ara tenien una raó contra la qual la Luce no tenia cap argument: al nou centre de la Luce ningú no tenia dret a tenir cotxe. O per ser més exactes, al seu nou centre *de menors*. Encara s'estava intentant acostumar a aquell terme.

—Podria... podria tornar-ho a repetir, sisplau? —va preguntar la Luce a aquella espècie de zelador—. Com anava: medicació...?

—Vaja, vaja... però mira què ens ha dut la tempesta! —va exclamar l'individu amb veu de tro. I després va prosseguir, articulant lentament:— Medicació. Si pertanys al grup d'estudiants que es mediquen, és el lloc on has d'anar per tal que et mantinguin ben dopat o sa o viu, o el que sigui.

Una dona. Una zeladora, va concloure la Luce mentre l'escrutava. No hi havia cap home prou sarcàstic per dir tot allò amb un to de veu tan ensucrat.

—Ja ho he captat —va dir la Luce amb una punxada a la panxa—. Medicació.

Feia molts anys que no prenia cap medicament. Però després de l'accident de l'últim estiu, el doctor Sanford, el seu especialista a Hopkinton —i la raó principal per la qual els seus pares l'havien enviada interna a New Hampshire— s'havia plantejat tornar-la a medicar. Al final la Luce l'havia aconseguit convèncer de la seva quasi estabilitat, però abans li havia calgut fer un mes suplementari d'anàlisis per evitar haver de prendre aquells horribles antipsicòtics.

I aquesta era la raó per la qual s'incorporava a segon de batxillerat un mes després que hagués començat el curs. I si ser una alumna nova ja era prou horrible de per si, la Luce encara se sentia més nerviosa per haver d'incorporar-se a unes classes en les quals tothom ja estava integrat. Però per l'aspecte que tenia aquella visita guiada, la Luce no era l'única alumna acabada d'arribar.

Va observar de reüll els tres estudiants que l'envoltaven. Al darrer centre on havia estat, l'Institut Dover, havia conegut la seva millor amiga, la Callie, justament durant la visita guiada del campus del primer dia. En un campus en què tots els altres estudiants es coneixien pràcticament des de l'al·letament, només va caldre que la Luce i la Callie fossin les úniques que no eren filles d'exalumnes per connectar. Però a més no van tardar gaire a adonar-se que també tenien la mateixa obsessió exactament amb les mateixes pel·lícules, i sobretot per les que prota-

gonitzava l'Albert Finney. Després d'haver descobert durant el primer curs de batxillerat, mentre miraven *Dos a la carretera*, que cap de les dues no podia fer una bossa de crispetes sense desactivar l'alarma d'incendis, la Callie i la Luce no s'havien deixat de petja ni un instant fins que... Bé, fins que havien hagut de fer-ho.

I ara, al costat de la Luce hi havia dos nois i una noia.

De la noia era força senzill fer-se'n una idea ràpida: rossa i guapa com un anunci de crema facial, amb les ungles pintades de rosa pastel i una carpeta rosa de conjunt.

—Sóc la Gabbe —va dir a la Luce amb un marcat accent del sud, mentre li dirigia un fugaç somriure d'orella a orella que es va esfumar tan ràpidament com havia aparegut sense que la Luce tingués temps de presentar-se. El fugisser interès que va demostrar la noia per la Luce li va fer pensar que era com una versió meridional de les noies que hi havia al Dover més que no pas algú amb qui s'hauria esperat topar al Creu i Espasa. És clar que tampoc no sabia si això era tranquil·litzador o no. De la mateixa manera que no es podia imaginar què feia una noia amb aquell aspecte en un centre de menors com aquell.

A la dreta de la Luce hi havia un noi de cabells castanys foscos tallats curts, ulls marrons, i un escampall de pigues sobre el nas. Però de la manera que evitava creuar la mirada amb la de la Luce mentre no deixava de potinejar un voltadits que tenia al polze, la Luce va tenir la impressió que igual que ella, segurament es devia sentir desconcertat i avergonyit de ser allà.

En canvi, el noi que tenia a mà esquerra encaixava perfectament amb la imatge que la Luce s'havia fet d'aquell lloc. Una mica massa i tot. Era alt i prim, duia una bossa estil discjòquei penjada a l'esquena i els cabells negres esbullats. Tenia uns ulls verd fosc profunds i enormes, i uns llavis carnosos i d'un color rosa natural pel qual moltes noies haurien assassinat. I al clatell, sobresortint-li del coll d'una samarreta negra, hi tenia un tatu-

atge negre amb la imatge d'una explosió solar que semblava centellejar sobre la seva pell clara.

A diferència dels altres dos estudiants, quan el noi es va girar a mirar la Luce li va sostenir llargament la mirada. I tot i que els llavis li creuaven la cara dibuixant una línia totalment recta, tenia uns ulls càlids i vius. El noi es va quedar mirant la Luce immòbil com una estàtua, i la Luce es va quedar clavada a terra i va retenir la respiració. Tenia una mirada intensa i seductora, però també una mica embruixadora.

La zeladora es va escurar la gola sorollosament per treure el noi del seu estat de trànsit. La Luce es va enrojolar i va fer com si estigués ocupada a rascar-se enèrgicament el cap.

—Els qui ja sapiguen com funciona tot sou lliures de marxar on vulgueu després de deixar aquí les substàncies perilloses que dugueu a sobre —va dir, assenyalant una caixa de cartró als peus d'un cartell en què es podia llegir en grans lletres negres «MATERIALS PROHIBITS»—. I quan dic lliures, Todd... —va afegir posant la seva manassa a l'espatlla del noi de les pigues, que va fer un bot—, vull dir lliures per anar al gimnàs a trobar-vos amb els estudiants que us han assignat per fer-vos de guia. I tu —va afegir, assenyalant la Luce—, desempallega't de les teves substàncies perilloses i queda't aquí al meu costat.

Els quatre joves es van apropar de mala gana fins a la caixa i la Luce va presenciar, atònita, com es buidaven les butxaques. La noia va treure'n una navalla suïssa de vuit centímetres. El noi dels ulls verds va deixar caure a contracor un esprai de pintura i un cúter. I fins i tot el taciturn Todd va desfer-se d'unes capses de llumins i una recàrrega de gas d'encenedor.

La Luce es va sentir estúpida de no dur cap substància perillosa camuflada a sobre, però quan va veure que els altres nois es ficaven de nou les mans a la butxaca i deixaven caure dins la caixa els mòbils, se li va fer un nus a l'estómac. Llavors es va apropar al cartell de MATERIALS PROHIBITS per poder llegir-lo millor i va veure que els mòbils, cercapersones i qualsevol dis-

positiu de comunicació per ràdio estaven terminantment prohibits. Com si no hagués estat prou penós no poder tenir el seu cotxe! Amb la mà amarada de suor, la Luce es va aferrar al mòbil que duia a la butxaca. Era la seva única connexió amb el món exterior. Quan la zeladora va veure la cara que feia, li va donar uns copets amistosos a la galta:

—Vinga, no te'm desmaïs, noia, que no em paguen per reanimar-te. I a més tens dret a rebre una trucada setmanal al vestíbul del centre.

Una trucada?... Un cop per setmana? Però... què...?

La Luce va mirar el mòbil per darrera vegada i va veure que acabava de rebre dos missatges nous. No podia ser que fossin els seus darrers missatges de text!

El primer era de la Callie: «Truca'm immediatament. Esperaré al costat del telèfon tota la nit per estar preparada per tornar-te la trucada. I recorda el mantra que et vaig ensenyar. Sobreviuràs! I per cert, per si t'importa saber-ho, em penso que tothom ha oblidat totalment el que...».

Amb el seu estil típic, la Callie s'havia estès tant que la porqueria de mòbil de la Luce havia escapat quatre línies del missatge. Però gairebé es va sentir alleujada. No tenia cap ganes de llegir com al seu antic institut la gent havia oblidat el que li havia passat i el que havia fet per acabar anant a parar en un lloc com aquell.

Amb un sospir va seleccionar el missatge següent. Era de la seva mare, que s'havia començat a aficionar als missatges de text feia unes setmanes, i que de segur que no devia saber res de tot allò de la trucada setmanal, perquè si no era evident que no hauria deixat la seva filla abandonada allà (o sí?).

«Bonica, pensem en tu constantment. Porta't bé i intenta menjar prou proteïnes. Ja parlarem quan puguem. T'estimem. Mamà i papà».

La Luce va sospirar. Ara veia clar que els seus pares de segur que ho sabien. Si no, com podia explicar les cares llargues

que havien fet aquell mateix matí quan la Luce els havia acomiadat a les reixes d'entrada del centre, amb la bossa de lona a la mà? Durant l'esmorzar la Luce havia intentat fer broma sobre com per fi aconseguiria treure's de sobre aquell horrorós accent de Nova Anglaterra que se li havia enganxat a Dover. Però els seus pares ni tan sols li havien somrigut, i la Luce havia interpretat que encara estaven enfadats amb ella. No eren persones propenses a cridar i alçar la veu, la qual cosa volia dir que quan la Luce realment ficava la pota li aplicaven el tractament del silenci absolut. Però ara entenia l'estrany comportament d'aquell matí. Aquell mateix matí, els seus pares havien començat a fer el dol per la pèrdua de contacte amb la seva única filla.

—Encara estem esperant algúúú —va cantussejar la zeladora—. Em pregunto qui deu ser...?

L'atenció de la Luce va tornar de cop a la caixa dels materials perillosos, plena fins dalt d'objectes de contraban que ni tan sols reconeixia. Va sentir els ulls verds del noi dels cabells foscos clavats sobre seu, i quan va alçar la vista es va adonar que tothom la mirava. Li tocava a ella. Va tancar els ulls i va obrir la mà lentament. El telèfon li va lliscar entre els dits i va aterrar amb un trist catacloc al capdamunt de la pila. El soroll de la solitud.

En Todd i l'androide Gabbe es van dirigir cap a la porta sense ni tan sols dirigir-li una mirada, però el tercer noi es va girar cap a la zeladora:

—Si vol la puc acompanyar jo... —va dir, assenyalant la Luce amb el cap.

—Ho sento, però no forma part del tracte —va replicar automàticament la zeladora, com si hagués estat esperant aquell diàleg—. Ara tornes a ser un estudiant nou, cosa que vol dir que estàs sotmès a les restriccions dels estudiants nous. Ets una altra vegada a la casella de sortida. I si no t'agrada, t'ho hauries hagut de pensar dues vegades abans de violar la condicional.

El noi es va quedar immòbil amb un posat totalment inex-

pressiu mentre la zeladora s'enduia la Luce —que s'havia tensat de cap a peus en sentir la paraula «condicional»— cap al final d'un passadís esgrogueït.

—Vinga, mou-te —li va dir, com si no hagués passat res—.

Habitacions —va afegir tot assenyalant la finestra del cantó oest d'un edifici cendrós que hi havia una mica més lluny. La Luce va veure que la Gabbe i en Todd avançaven parsimoniosament cap allà mentre el tercer noi els seguia a pas de tortuga, com si atrapar-los fos l'última de les seves prioritats.

L'edifici on hi havia les habitacions ocupava un bloc enorme i quadrat, un cub massís de color gris fosc amb unes enormes portes dobles que no deixaven intuir gran cosa de la possibilitat que hi hagués vida a l'interior. Una làpida de pedra de considerables dimensions s'erigia al bell mig de la gespa resseca. Llavors la Luce va recordar el lloc web i les paraules *DORMITORIS PAULINE* gravades a la pedra. Aquell matí, sota aquell sol enteranyinat, l'edifici encara semblava més lleig que a l'anodina foto en blanc i negre que hi havia penjada al web.

Fins i tot des de lluny la Luce va distingir la floridura negra que cobria la façana. Totes les finestres estaven blindades amb una filera de sòlids barrots d'acer. Va aclucar els ulls per veure-hi millor. Que no era un filat de punxes, allò que coronava la tanca que envoltava l'edifici?

La zeladora va mirar un esquema imprès i va fullejar l'expedient de la Luce:

—Habitació seixanta-tres. De moment deixa la teva bossa a la meua oficina amb les dels altres companys. Ja desfaràs la maleta aquesta tarda.

La Luce va arrossegar feixugament la bossa de lona vermella per deixar-la al costat dels altres tres inidentificables baguls negres, i amb la mà va buscar instintivament el mòbil, on solia apuntar les coses que necessitava recordar. Però en adonar-se que girava una butxaca buida, va sospirar i va decidir arxivar el número de l'habitació a la memòria.

No acabava d'entendre per què no podia anar a dormir amb els seus pares. La seva casa a Thunderbolt estava a menys de mitja hora del Creu i Espasa. S'havia sentit tan bé de tornar a casa seva, a Savannah, on tal com deia la seva mare fins i tot el vent bufava amb indolència...! A més, el ritme més suau i relaxat de Geòrgia provava molt millor a la Luce que no pas el de Nova Anglaterra. Però al Creu i Espasa no s'hi sentia com a Savannah. De fet no s'hi sentia com a cap lloc que conegués, si no era com el lloc descolorit i sense vida on el tribunal havia manat que l'internessin.

Uns dies abans havia sentit casualment el seu pare que parlava per telèfon amb el director del centre, balbucejant d'aquella manera tan típica seva de professor de biologia reconcentrat mentre assentia amb el cap:

—Sí, sí, potser sí que el millor per a ella és que estigui constantment vigilada. No, no, de cap manera no voldríem interferir en el seu sistema...

Era evident que el seu pare no havia vist les condicions de vigilància de la seva única filla. Perquè aquell lloc més aviat semblava una presó d'alta seguretat.

—I això que ha dit abans de... com era... infravista? —va preguntar la Luce a la zeladora, amb ganes que l'alliberés per fi de la visita guiada.

—Infravisió —va repetir la zeladora, assenyalant un enginy amb cables que penjava del sostre, una lent amb un llumet vermell que pampalluguejava sense parar. Fins aquell moment la Luce no n'havia vist cap, però tan aviat com la zeladora l'hi va assenyalat es va adonar que n'hi havia pertot arreu.

—Càmeres?

—Felicitats! —va concedir la zeladora amb un to clarament condescendent—. Les posem a la vista perquè ho tingueu ben present: constantment i a tot arreu, us vigilem. Així que no l'espifieu... Vaja, si ho podeu evitar, és clar...

Cada vegada que algú parlava a la Luce com si fos una total

i absoluta psicòpata se sentia més temptada de creure-s'ho de debò.

Els records l'havien estat perseguint tot l'estiu, en somnis i en els pocs moments que els seus pares l'havien deixada sola. Dins de la cabana havia passat alguna cosa. I tothom, inclosa la Luce, es moria per saber exactament què. La policia, el jutge, la treballadora social... Tothom havia intentat arrencar-li la veritat. Però ella tenia tan poques pistes sobre el que havia passat com ells.

Havien estat fent broma amb en Trevor tota la nit, i després s'havien perseguit fins a la filera de cabanes que vorejaven el llac fins a allunyar-se de la resta del grup. La Luce havia intentat fer-los entendre que havia estat una de les millors nits de la seva vida. Fins que es va convertir en la pitjor. S'havia passat tantes hores rememorant mentalment aquella nit: les rialles d'en Trevor, les seves mans quan la va envoltar per la cintura... Tantes hores intentant reconciliar-se amb el seu instint més profund que li deia que era innocent... Però ara, totes les normes del Creu i Espasa semblaven anar en contra d'aquella convenció, semblaven suggerir-li que, de fet, era perillosa i necessitava estar constantment vigilada. La Luce va sentir com una mà li premia amb fermesa l'espatlla:

—Mira —va dir-li la zeladora—, per si et fa sentir millor et diré que no ets ni de lluny el pitjor cas que hi ha aquí.

Era el primer gest humà que la zeladora feia envers la Luce i estava convençuda que realment pretenia fer-la sentir millor. Però el cas és que l'havien enviada allà per la sospitosa mort d'un noi pel qual estava boja. I ara resultava que tot i això «no era el pitjor cas» que hi havia allà! La Luce no va poder evitar preguntar-se amb quin tipus de casos devien tractar al Creu i Espasa.

—Doncs molt bé. S'ha acabat la tutoria —va sentenciar la zeladora—. Ara et toca espavilar-te pel teu compte. I per si et calgués trobar alguna cosa més, aquí tens un mapa. —Va do-

nar a la Luce la fotocòpia d'un mapa matusser dibuixat a mà i es va mirar el rellotge de polsera.— Encara et queda una hora abans de la teva primera classe, però els de primer m'arriben d'aquí a cinc minuts, així que... —acomiadant-se amb la mà va afegir—, no et facis notar gaire. I no ho oblidis —va concloure, assenyalant les càmeres per darrer cop—: els infravisors et vigilen...

Abans que la Luce pogués respondre-li, una noia esprimatxada de cabells foscos es va plantar davant de la Luce i va començar a agitar les mans davant la seva cara:

—Uuuuh —va udolar la noia amb to burleta fent veu de pel·lícula de terror mentre saltironava al voltant de la Luce—. Els infravisors et vigileen...!

—Vinga, fum el camp, Arriane, abans no et faci lobotomitzar —va remugar la zeladora, tot i que pel fugaç però autèntic somriure que va dirigir a la noia era evident que sentia un veritable afecte per aquella sonada.

Tot i que també era evident que, per part de l'Arriane, el sentiment no era recíproc. Després d'escarnir la zeladora i fer la pantomima d'anar-se'n, es va quedar mirant la Luce com si la desafiés a fer-se l'ofesa:

—Doncs només per això —va remugar la zeladora, gorgotejant enfurismada una nota a la seva llibreta—, t'acabes de guanyar el privilegi d'acompanyar la senyoreta Blancaneu a fer un volt per la casa.

I dit això va assenyalar la Luce, que tenia aspecte de tot menys de Blancaneu, vestida com anava amb texans negres, botes negres i samarreta negra.

Al web del Creu i Espasa, l'apartat de «codi de vestir» explicava tan tranquil·lament que sempre que els estudiants es comportessin correctament eren lliures de vestir com els vingués de gust, només amb dues condicions: escollir un estil modest i vestir de color negre. Quina llibertat! L'ampla samarreta de coll rodó que la mare de la Luce li havia obligat a

posar-se al matí li anava baldera i no contribuïa precisament a marcar-li les corbes. I fins i tot el seu millor atractiu havia desaparegut: els seus frondosos cabells negres, que solia portar llargs fins a la cintura, havien acabat tots esquilats. L'incendi de la cabana li havia socarrat la closca i li havia deixat la cabellera plena de clapes, així que després del llarg i mut trajecte en cotxe fins a Dover, la seva mare havia ficat la Luce a la banyera i amb la màquina d'afaitar del seu pare li havia afaitat el cap sense dir ni mitja paraula. Durant l'estiu li havien crescut una mica els cabells, tot just perquè les seves tan envejades ondes es convertissin en uns cargolins informes que li sobresortien per sota les orelles.

L'Arriane la va mirar de dalt a baix i amb l'índex es va donar uns copets als llavis pàl·lids:

—Perfecte —va assentir, i apropant-se a la Luce li va enforquillar el braç amb el seu—. Justament pensava que em convenia un nou esclau.

La porta del vestíbul es va obrir de sobte i al llindar hi va aparèixer el noi alt dels ulls verds. Va brandar el cap i va dir, mirant la Luce:

—Aquí no els costa gaire fer escorcolls físics, així que si duus cap altre material perillós a sobre... —va emfasitzar, alçant la cella i deixant caure un grapat d'objectes irreconeixibles a la caixa—, t'aconsello que t'estalviïs el tràngol.

Darrere la Luce, l'Arriane va deixar anar una rialleta. El noi va aixecar bruscament el cap, i quan els seus ulls van identificar l'Arriane, va obrir la boca i la va tancar de nou, com si no estigués segur de com actuar.

—Arriane —va dir en to neutre.

—Cam —va replicar l'Arriane.

—El coneixes? —va murmurar la Luce mentre es preguntava si hi havia el mateix tipus de bandes als centres de menors que als instituts de secundària com el de Dover.

—Oh, no m'ho recordis! —va exclamar l'Arriane, mentre

arrossegava la Luce a través de la porta i les dues noies s'endinsaven de nou en el gris i humit matí.

La part del darrere de l'edifici principal donava a un camí pavimentat i ple d'esquerdes que vorejava un camp totalment descurat. L'herba era tan alta que semblava un descampat més que no pas un camp d'esports. Però un marcador despintat i unes senzilles grades de fusta semblaven indicar el contrari.

A l'altra banda del camp d'esports s'elevaven quatre edificis d'aspecte sobri: a l'extrem esquerre, el bloc gris cendra on hi havia els dormitoris; a l'extrem dret, una enorme, vella i horrible església; i entre els dos edificis, dues voluminoses estructures que la Luce va imaginar que devien ser les aules. I això era tot. Tot el seu món quedava reduït a la trista visió que tenia davant dels ulls.

L'Arriane es va desviar del camí, va dur la Luce cap al camp i la va fer seure en una de les escrostonades i xopes grades de fusta.

A Dover, l'equivalent d'aquell mateix escenari feia més aviat olor de superatleta d'elit de l'Ivy League, raó per la qual la Luce solia evitar deixar-s'hi veure. Però, en canvi, aquest camp desert, amb les porteries rovellades i abonyegades, evocava tota una altra història. Una història que a la Luce no li era gaire fàcil d'imaginar. Tres aures negres van abatre's sobre el camp i un vent lúgubre va començar a sacsejar les branques pelades dels roures. La Luce va arraulir-se i va entaforar la barbata dins del coll rodó de la samarreta.

—És a dir... —va comentar l'Arriane—, que has conegut el cavallot anomenat Randy, oi?

—Em pensava que es deia Cam.

—No estic parlant d'ell —li va replicar l'Arriane—. Em refereixo a aquell cavallot d'allà dins —va puntualitzar, assenya-

lant amb el cap l'oficina on acabaven de deixar la zeladora apoltronada davant de la tele—. Què diries que és, tio o tia?

—Doncs no ho sé..., una tia? —va aventurar la Luce—. Què és això..., un test o què?

L'Arriane va fer un somriure:

—El primer de molts. I l'acabes d'aprovar. Almenys, em penso que l'has aprovat. De fet el sexe de bona part del personal que hi ha aquí és un constant tema de debat entre els alumnes del centre. Però no et preocupis, ja t'hi aniràs acostumant.

La Luce va pensar que l'Arriane feia broma. I si era així, cap problema. Però tot allò era tan diferent de Dover! A la seva exescola els futurs senadors, sempre tan impecables, amb les seves corbates verdes, pràcticament empastifaven els passadissos amb aquell silenci tan distingit amb què els diners semblen recobrir-ho tot. I molt sovint els altres alumnes de Dover miraven la Luce de reüll amb aquella mirada seva de «vigila de no fer ditades a les parets amb els teus dits bruts». La Luce intentava imaginar-se l'Arriane a Dover, mig estirada a les grades i fent bromes vulgars amb aquell to tan corrosiu i aquella veu tan estrident. I va intentar imaginar què hauria pensat la Callie de l'Arriane. A Dover no hi havia ningú que se li assemblés ni de lluny.

—Molt bé, apa, vomita —va dir l'Arriane amb to autoritari. I deixant-se caure aparatósament a la grada de dalt de tot va fer un gest a la Luce perquè se li apropés i li va preguntar—: Què has fet per venir a parar aquí?

L'Arriane ho va dir en to de broma, però la Luce va sentir que necessitava seure. Sabia que era absurd, però s'havia mig fet a la idea de passar el seu primer dia al Creu i Espasa sense que el passat se li aparegués furtivament i li arrabassés la seva fràgil façana de calma. Però ja s'havia pogut imaginar que la gent tindria ganes de saber-ho.

Va sentir com la sang li bategava a les temples. Li passava cada vegada que intentava mirar cap enrere per recordar

aquella nit. Mai no havia deixat de sentir-se culpable pel que havia succeït a en Trevor. Però també havia fet molts esforços per no quedar-se atrapada dins les ombres, que ara mateix eren l'única cosa que recordava de l'accident: aquelles coses fosques i indefinibles de les quals mai no havia parlat a ningú.

Per això era millor esborrar-ho tot. Havia començat a parlar a en Trevor d'aquella peculiar presència que sentia aquella nit, d'aquelles formes recargolades que els voleiaven sobre els caps amenaçant d'espantillar-los la seva vetllada perfecta. Però evidentment ja era massa tard. En Trevor ja no hi era. El seu cos, devorat per les flames, havia quedat irreconeixible... I la Luce era... culpable?

Ningú no sabia res d'aquelles formes tenebroses que de vegades veia a la foscor. Se li havien estat apropant sempre. Havien estat apropant-se i allunyant-se d'ella durant tant de temps que la Luce ni tan sols recordava la primera vegada que les havia vistes. Però sí que recordava la primera vegada que s'havia adonat que les ombres no s'apareixien a tothom, o més ben dit, només se li apareixien a ella.

Va ser als set anys. Havia anat amb la família de vacances a Hilton Head i els seus pares l'havien duta a fer un passeig en barca. Començava tot just a fosquejar quan les ombres van aparèixer lliscant sobre l'aigua i van començar a arremolinar-se al seu voltant. La Luce es va girar cap al seu pare i li va preguntar:

—Tu què fas quan vénen, papà? Per què no tens por dels monstres?

Els monstres no existien, li van assegurar els seus pares. Però la insistència de la Luce a esmentar la presència d'alguna cosa fosca i tremolosa la va dur diverses vegades a la consulta de l'oftalmòleg, i després a posar-se ulleres; i més tard, després que la Luce hagués comès l'error de descriure el brunzit ronc que de vegades feien les ombres, va venir una altra tanda de visites a ca l'otorrino, i a continuació teràpia, i més teràpia. I al final, els antipsicòtics.

Però res no havia fet desaparèixer mai les ombres.

Així que quan va tenir catorze anys, la Luce es va negar en rodó a prendre la medicació. I llavors va ser quan van trobar el doctor Sanford i l'Institut Dover al costat. I quan es van traslladar a New Hampshire i el seu pare es va enfil·lar amb el camió de mudances de lloguer per una carretera llarga i plena de corbes fins a una mansió dalt de tot d'un turó que duia per nom Fondalada Ombrívola. I després de plantar-la davant d'un home amb bata blanca, els pares de la Luce li havien preguntat si seguia tenint les mateixes «visions» mentre li estrenyien fort les mans. I la Luce va notar que tenien les mans xopes de suor i que arrufaven les celles de por que la seva filla no tingués algun mal terrible.

Però no va aparèixer ningú per dir-los que si la Luce no explicava al doctor Sanford el que tothom volia que digués seguiria veient moltes més Fondalades Ombrívoles. Així que va mentir i es va comportar com una persona normal, cosa que li va permetre entrar a l'Institut Dover i veure's obligada a visitar el doctor Sanford només dues vegades al mes. I tan aviat com va començar a fer veure que ja no veia les ombres li van permetre deixar de prendre's aquelles horribles pastilles. Però tot i això seguia sense tenir cap control sobre el moment en què se li apareixien les ombres. L'única cosa que sabia del cert era que el catàleg mental dels llocs en què se li havien aparegut fins llavors —boscós impenetrables, aigües tèrboles— s'havia convertit en el tipus de llocs que evitava a qualsevol preu. I l'únic que sabia era que, quan es materialitzaven, les ombres sovint ho feien acompanyades d'una esgarrifança gèlida sota la pell, una sensació esfereïdora que no podia comparar amb cap altra que hagués sentit mai.

La Luce es va asseure a cavall d'una de les grades i es va prémer les temples amb el polze i l'índex. Si volia arribar sencera al final del dia havia de relegar el seu passat als confins de la seva ment. No podia suportar seguir excavant en la memòria

d'aquella nit tota sola. I de cap manera no es podia permetre el luxe de verbalitzar els truculents detalls d'aquella nit a una ex-cèntrica i eixelebrada desconeguda.

Així que, en comptes de respondre, la Luce es va quedar mirant l'Arriane, estirada a les grades amb unes enormes ulleres negres de sol que li tapaven pràcticament tota la cara. I tot i que no ho acabava de veure bé, hauria jurat que l'Arriane també se la mirava perquè de sobte es va incorporar d'un bot i li va somriure.

—Em penso que em tallaré els cabells com tu —va dir.

—Però què dius! —va exclamar la Luce—. Si tens uns cabells preciosos!

Era cert: l'Arriane tenia uns cabells llargs i frondosos com que els que tant trobava a faltar la Luce. Sota la llum del sol la seva cascada de rínxols negres brillava amb un reflex lleugerament rogenic. La Luce es va posar els cabells darrere les orelles. Però encara no eren prou llargs i li van tornar a caure a la cara.

—Preciós i superpreciós —va prosseguir l'Arriane—. Però tu tens uns cabells sexis i moderns. I els vull iguals que tu.

—Vaja, doncs... —va comentar la Luce. No sabia si era un compliment o no. No sabia si s'havia de sentir afalagada o molesta per la manera com l'Arriane pressuposava que podia tenir tot el que volgués, fins i tot si el que volia pertanyia a algú altre.

—Em penso que ens...

—Tatxín! —va exclamar l'Arriane, regirant la seva bossa fins que en va treure la navalla suïssa rosa pastel que la Gabbe havia llençat a la caixa dels materials perillosos—. Què passa?! —va exclamar en veure la cara que feia la Luce—. Els dies d'arribada d'estudiants nous sempre m'agrada venir a ficar-hi el nas. Només la perspectiva d'aquest dia m'ajuda a suportar cada dia de gos dels campaments de preson... vull dir... d'estiu del Creu i Espasa.

—T'has passat tot l'estiu aquí? —va preguntar la Luce, amb una ganyota d'horror.

—Ahà! Acabes de parlar com una autèntica nouvinguda. Que potser et penses que tindràs vacances de primavera?

L'Arriane va llençar la navalla a la Luce i va afegir:

—Mai no sortim d'aquest cau de mala mort. Mai. I ara, talla!

—I què passa amb els infravisors? —va preguntar la Luce, mirant al seu voltant amb la navalla a la mà. Se suposava que hi havia d'haver càmeres per algun lloc.

L'Arriane va negar amb el cap:

—Ah, no. Em nego a aliar-me amb una caguetes! T'atreveixes a fer-ho o no?

La Luce va assentir.

—I no em vinguis que mai no li has tallat els cabells a ningú! —L'Arriane va arrabassar la navalla a la Luce, va desplegar les tisoretetes i l'hi va donar:— I no vull tornar a sentir-te dir ni una sola paraula que no sigui que he quedat fantàstica.

A la «sessió de perruqueria» de la banyera de casa dels seus pares, la mare de la Luce li havia recollit els cabells en una cua mal feta abans de tallar-los-hi en sec. La Luce estava convençuda que hi havia d'haver algun altre mètode més tècnic de tallar els cabells, però com que s'havia passat la vida defugint les perruqueries, el sistema de la cua escapçada era l'únic que coneixia. Així que va agafar els cabells de l'Arriane amb les dues mans, en va fer un manyoc, els va recollir amb una goma que duia al canell, va agafar les tisores amb fermesa entre els dits i va començar a tallar.

Quan la cua li va caure als peus, l'Arriane va fer un esbufec. Es va girar com una exhalació, la va recollir i la va sostenir enlaire a contra sol. A la Luce, aquella visió li va encongir el cor. Encara estava fent el dol pels seus malaurats cabells i totes les pèrdues que simbolitzaven. L'Arriane, en canvi, va esbossar un somriure. Va acaronar la cua amb els dits i se la va guardar dins la bossa.

—Al·lucinant —va dir—. Continua.

—Arriane... —va murmurar llavors la Luce sense poder contenir-se—, tens el coll tot ple de...

—...cicatris —va acabar la frase l'Arriane—. Ja ho pots dir.

Des del darrere de l'orella esquerra fins a la clavícula, l'Arriane tenia la pell tota clivellada, clapejada i brillant. A la Luce li va venir al cap en Trevor i aquelles horribles fotos. Fins i tot els seus pares evitaven mirar-la després d'haver-les vistes. I ara a ella li costava mirar l'Arriane...

L'Arriane va agafar la mà de la Luce i la va prémer contra la pell de la seva nuca. Era alhora freda i calenta, suau i aspra.

—A mi no em fa impressió —va dir l'Arriane—. I a tu?

—No —li va respondre la Luce, tot i que desitjava que l'Arriane apartés la mà i deixés que la Luce tragués la seva. Se li va fer un nus a l'estómac de pensar que aquell era el tacte que hauria tingut la pell d'en Trevor.

—Tens por de la persona que realment ets, Luce?

—No —va replicar ràpidament la Luce. Se li devia haver notat tant que mentia! Va tancar els ulls. L'única cosa que esperava del Creu i Espasa era poder tornar a començar de zero, trobar un lloc on la gent no la mirés com se la mirava l'Arriane en aquell precís moment. A la reixa d'entrada del centre aquell mateix matí, quan el seu pare li havia xiuxiuejat a cau d'orella el lema de la família Price: «Els Price no s'estavellen mai», havia sentit que era possible. Però ara se sentia tan deprimida i fràgil. Va apartar la mà.

—Com t'ho vas fer, això? Què et va passar? —va preguntar, abaixant la vista.

—Oi que jo no t'he pressionat quan t'has quedat callada com una morta després que t'hagi preguntat què havies fet per acabar venint a parar aquí? —va inquirir l'Arriane, arquejant les celles.

La Luce va assentir. L'Arriane va assenyalar les tisoires:

—Retoca-me'l una mica per darrere, vols? Fes que quedi ben guapa. Fes que quedi com tu.

Fins i tot amb el mateix tall de cabells que la Luce, l'Arriane seguiria tenint l'aspecte d'una versió desnudada de la Luce. I mentre la Luce s'esforçava per igualar les puntes del primer tall de cabells de la seva vida, l'Arriane es va posar a parlar de les vicissituds de la vida al Creu i Espasa.

—Aquell bloc de cel·les d'allà és l'Augustine. És on celebrem les anomenades «Nits Socials» els dimecres al vespre i on fem totes les classes —va dir, assenyalant un edifici del color de dents esgrogueïdes, dos edificis més a la dreta dels dormitoris. Semblava que l'hagués dissenyat el mateix sàdic que havia fet el Pauline. Era insuportablement lúgubre, quadrat i penitenciari, fortificat amb el mateix filat de punxes i finestres amb barrots. Una boirina grisosa enterbolia la façana com si fos verdet i feia impossible veure si a dins hi havia algú.

—Qui avisa no és traïdor —va prosseguir l'Arriane—. Aviat odiaràs les classes d'aquí. No series humana si no ho fessis.

—Però, per què? Què tenen que siguin tan horribles? —va preguntar la Luce.

Potser a l'Arriane no li agradava estudiar. Amb aquelles ungles pintades de negre, la ratlla negra als ulls i aquella bossa negra que semblava prou gran perquè hi cabés la seva nova navalla suïssa, el cert era que no tenia precisament pinta de ser una gran intel·lectual.

—Són classes per desanimar qualsevol —va respondre l'Arriane—. I el que és pitjor, a més dels ànims també et fan perdre l'ànima. Dels vuitanta menors que som aquí jo diria que només en queden tres amb ànima. —I aixecant els ulls va afegir:— O almenys amb una ànima que ningú no ha reclamat encara...

No era que sonés gaire prometedora, tot allò, però la Luce s'havia quedat intrigada per una altra part de la resposta de l'Arriane:

—Un moment: vols dir que només hi ha vuitanta menors en tot aquest centre?

L'estiu d'abans d'anar a Dover la Luce havia estat impreg-

nant-se de la guia de l'estudiant de l'Institut i n'havia memoritzat totes les estadístiques. Però fins ara, tot el que havia après del Creu i Espasa l'havia sorpresa i l'havia fet adonar que havia desembarcat en aquell centre de menors sense cap tipus de preparació. L'Arriane va assentir, i sense voler la Luce va donar un cop de tisora a un ble de cabells que tenia intenció de deixar-li. Ostres. Amb una mica de sort l'Arriane ni tan sols se n'adonaria. I si ho feia segur que pensaria que era supermodern.

—Vuit aules i deu alumnes per aula. No es tarda gaire a conèixer les misèries de tothom —va comentar l'Arriane—. I a la inversa.

—Ja m'ho imagino —va coincidir la Luce, mossegant-se els llavis. L'Arriane feia broma, però la Luce no va poder evitar preguntar-se si l'Arriane s'hauria quedat allà asseguda amb aquell somriure còmplice als seus preciosos ulls blaus si hagués conegut la naturalesa exacta de la història que arrossegava la Luce. I la Luce va pensar que com més temps pogués mantenir amagat el passat, millor.

—I t'aconsello que evitis relacionar-te amb els elements més conflictius.

—Els elements més conflictius?

—Són els que porten la polsera electrònica de seguiment —va precisar l'Arriane—. Si fa no fa són una tercera part de tot l'alumnat.

—I són amb els que...

—Et convé evitar relacionar-t'hi. Creu-me.

—Sí, d'acord, però què han fet? —va preguntar la Luce.

Tot i que la Luce volia mantenir la seva pròpia història en secret no li agradava que l'Arriane la tractés com si fos una pobra ingènua. Fos el que fos el que haguessin fet aquells nois segur que no era gaire pitjor que el que tothom li havia dit que havia fet ella. O potser sí? A fi de comptes no sabia pràcticament res ni de la gent ni del lloc on era. Només de pensar en totes les possibilitats un pànic fred i gris li va envair l'estómac.

—Ja t'ho pots imaginar —va dir l'Arriane, imitant l'accent del sud—. Col·laborar i participar en actes terroristes. Esquarterar els seus pares i rostir-los a l'ast.

Va girar-se per picar l'ullet a la Luce.

—Calla, sisplau —va demanar la Luce.

—Ho dic de debò. Aquests psicòpates estan sotmesos a condicions molt més estrictes que la resta de fracassats que som aquí. Els anomenem *els encadenats*.

La Luce va riure pel to dramàtic amb què ho va dir l'Arriane.

—Ja he acabat de tallar-te els cabells —va dir, esbullant-los-hi amb els dits per donar-los una mica de volum. Realment li havien quedat genials.

—Perfecte —va dir l'Arriane, girant-se cap a la Luce. Va aixecar un braç per passar-se els dits pels cabells i se li van arremangar les mànigues del jersei negre. La Luce va entreveure en un canell un braçalet negre amb dues fileres de tatxes platejades, i a l'altre, un braçalet que semblava més... mecànic. L'Arriane la va sorprendre mirant i va arquejar les celles en una expressió diabòlica:

—Ja t'ho he dit —va replicar—. Uns fotuts psicòpates tots! —I amb un somriure va afegir:— Vinga, anem. Et farà la resta de la visita guiada.

A la Luce no li quedaven gaire més opcions. Així que va baixar les grades darrere l'Arriane i va haver d'acotar el cap per evitar la perillosa investida d'una de les aures negres que els sobrevolaven els caps. L'Arriane no semblava ni tan sols haver-se'n adonat, i va indicar a la Luce una església coberta de líquen que s'erigia a l'extrem oriental del camp d'esports.

—Allà al fons hi tens el nostre gimnàs supermodern —va dir, fent una veu nasal com si fos una guia turística—. Sí, sí, per a uns ulls inexperts té tot l'aspecte d'una església. I ho havia estat. Però és que aquí al Creu i Espasa ens trobem en una espècie d'infern arquitectònic de segona mà. Ara fa uns anys va aparèixer un metge totalment sonat, obsessionat amb la gim-

nàstica sueca, que després de culpar els adolescents sobremedicats d'arruïnar la societat, va donar una quantitat de pasta indecent perquè convertissin l'església en un gimnàs. El que passa és que ara els qui tallen el bacallà pensen que podem treballar-nos les «frustracions» d'una manera més «natural i productiva».

La Luce va fer un esbufec. Sempre havia odiat l'assignatura d'educació física.

—Ja veig que som ànimes bessones —va dir l'Arriane en to compassiu—. L'entrenadora Diante és la maldat en persona.

La Luce intentava seguir l'Arriane a pas de fúting. I mentre trotava va aprofitar per fer-se una panoràmica del centre. El campus de Dover estava tan ben cuidat, tot retallat i clapejat d'arbres uniformement distribuïts i perfectament podats..., mentre que el Creu i Espasa semblava com si l'haguessin deixat caure i abandonat enmig d'uns aiguamolls. Uns salzes plorans mig desarrelats cobrien el terreny, l'enfiladissa kudzú cobria el terra i les parets per tot arreu, i cada tres passos que feien xipollejaven fang. I no només era l'aspecte que tenia el Creu i Espasa, sinó que a més, cada vegada que inspirava, aquell aire humit se li enganxava als pulmons. Només de respirar l'aire d'aquell lloc se sentia com si s'estigués enfonsant en unes arenes movedisses.

—Aparentment els arquitectes van arribar a un empat sobre com posar al dia l'estil arquitectònic de les antigues casernes militars. I el resultat de tot això va ser que vam acabar amb unes instal·lacions que són meitat centre penitenciari i meitat torre de tortura medieval... I a més, sense jardiner —va concloure l'Arriane, espolsant-se d'una puntada de peu el fang que se li havia quedat enganxat a les botes militars—. Quin fàstic. Ah, i allà baix hi ha el cementiri.

La Luce va seguir la direcció que assenyalava el dit de l'Arriane, al costat esquerre del quadrangle que formava el campus, més enllà de l'edifici dels dormitoris. Un tel de boira encara

més espès cobria aquell tros de terreny pla vorejat en tres dels seus costats per un frondós bosc de roures. No podia distingir el cementiri, que semblava lleugerament enfonsat, però li va arribar una penetrant olor de descomposició i el monòton brunzit d'un cor de cigales que cantava entre els arbres.

Durant uns segons, va creure haver distingit el fugaç xiuxiueig de les ombres. Però va parpellejar i quan va tornar a obrir els ulls ja no hi eren.

—Allò és un cementiri?

—Doncs sí. En altres temps això va ser una acadèmia militar, a l'època de la Guerra Civil. I aquí és on enterraven els seus morts. És del tot tètric. I per Déuostresenyor —va dir, adoptant un fals accent del sud—, que fa una pudor de mil dimonis!

L'Arriane va picar l'ull a la Luce i va afegir:

—Hi venim molt sovint.

La Luce va mirar l'Arriane intentant esbrinar si ho deia de broma. Però l'Arriane va arronsar les espatlles.

—D'acord, només una vegada. I va ser després d'una multitudinària *macrofesta*...

Vet aquí una paraula que la Luce reconeixia per fi!

—Vaja! —va riure l'Arriane—. Acabo de veure encendre's una llumeta per aquí dalt. Així que sembla que per fi algú se sent com a casa. Doncs, Luce, estimada, deixa'm dir-te que potser has estat en moltes festes d'estudiants, però de segur que mai no has vist una marxa tan frenètica com la que munten els interns d'un centre de menors.

—I quina diferència hi ha? —va preguntar la Luce, intentant obviar el fet que a Dover tampoc no havia anat mai a cap festassa d'aquelles.

—Ja ho veuràs —va dir l'Arriane. I després d'un silenci va girar-se cap a la Luce.— Aquesta nit vine a buscar-me i hi anirem, d'acord? —Sorpresa, la Luce va veure com l'Arriane li estrenyia la mà.— M'ho promets?

—Però em pensava que m’havies dit que intentés evitar els elements conflictius... —va dir la Luce per fer broma.

—Regla número dos: no em facis cas! —va esclatar a riure l’Arriane, brandant el cap—. Oficialment estic com un llum!

Va començar de nou a trotar i la Luce va apressar-se a seguir-la.

—Ei, un moment..., quina era la regla número u?

—Mantingues el ritme!

Quan van arribar a la cantonada de l’edifici gris cendra on hi havia les aules, l’Arriane es va aturar en sec.

—I ara, de guais —va dir.

—De guais —va repetir la Luce.

La resta d’alumnes s’estaven en grups a prop dels arbres asfixiats sota les fulles de kudzú que hi havia al davant de l’edifici Augustine. Ningú no semblava especialment content d’esperar allà fora, però tampoc ningú no semblava especialment impacient per entrar. A Dover no hi havia cap tipus de codi de vestir i la Luce no estava gens acostumada a la uniformitat que donava a l’alumnat d’un centre. I amb tot, malgrat que aquí tothom anava vestit amb els mateixos texans negres, la mateixa samarreta negra de coll rodó i el mateix jersei negre sobre les espatlles o lligat a la cintura, es podien percebre diferències substancials en la manera com en treien partit.

Dretes, formant un cercle hermètic, hi havia un grup de noies tatuades amb braçalets fins als colzes i cintes negres al cap que van recordar a la Luce una pel·lícula que havia vist feia temps d’una banda de noies en moto. L’havia llogada perquè havia pensat: «què hi ha més guai que una banda de motoristes íntegrament formada per dones?». Llavors va veure que els ulls de gat perfilats de negre d’una de les noies miraven dissimuladament cap a un costat, i va seguir la direcció de la seva mirada. Un noi i una noia agafats de la mà, amb una

calavera pirata feta de lluentons cosida al darrere dels jerseis, s'estiraven l'un a l'altre, i mentre l'un li plantava un petó a les temples, l'altre li tornava al lòbul de l'orella o a l'ull... Quan amb els braços es van encerclar l'un a l'altre la Luce va distingir el pampallugueig d'una polsera electrònica de seguiment. Feien cara de tipus durs, però era evident que estaven profundament enamorats. I cada vegada que veia brillar les anelles que duïen a la llengua, la Luce sentia una punxada de solitud al pit.

Darrere la parella hi havia un grup de nois rossos recolzats contra la paret. Malgrat la calor que feia, tots duïen els jerseis posats i sota portaven unes impecables camises de cotó blau cel amb el coll alçat i pulcrament emmidonat. Duïen la vora dels pantalons negres perfectament alineada amb els mocassins acabats de llustrar. De tots els estudiants que hi havia allà, aquests eren per a la Luce els qui més s'assemblaven als típics doverians. Però n'hi havia prou amb una mirada més atenta per distingir-los ràpidament dels nois que havia conegut al Dover, nois com en Trevor. Només pel fet d'estar tots junts en grup, aquells nois irradiaven un tipus de duresa especial. Sobretot a la mirada. Era difícil d'explicar, però de sobte a la Luce se li va ocórrer pensar que, igual que ella, allà dins tothom tenia un passat. Tothom tenia secrets que segurament no tenia ganes de compartir amb ningú. Tot i que era incapaç de dir si aquesta constatació la feia sentir més o menys sola.

L'Arriane es va adonar que la Luce repassava amb la mirada els interns que l'envoltaven.

—Tots fem el que podem per sobreviure —va dir, arronçant les espatlles—. Però per si encara no te n'has adonat, aquí els voltors volen molt baix. Aquest lloc fa pudor de mort.

L'Arriane es va asseure en un banc sota un salze i amb la mà va donar un copet al seient del costat per indicar a la Luce que s'hi assegués. La Luce va escombrar amb el dors de la mà un munt de fullaraca xopa i quan estava a punt de seure va desco-

brir una altra infracció flagrant del codi de vestir. Una infracció realment atractiva.

Un noi duia un mocador vermell al coll. I tot i que no feia gens ni mica de fred, sobre el jersei hi duia una jaqueta de pell de motorista. Potser era perquè aquella cridanera taca de color era l'única que es veia en tot el campus, però el cas és que la Luce no podia treure-li els ulls de sobre. De fet, al seu costat tot semblava tan descolorit que, durant un llarg instant, la Luce va oblidar on era.

Es va fixar en els cabells rossos que combinaven perfectament amb la seva pell bronzejada. I tot seguit va escrutar els pòmuls pronunciats, els ulls amagats darrere unes ulleres fosques, la delicada forma dels llavis... En totes les pel·lícules que havia vist fins llavors i en tots els llibres que havia llegit, el protagonista de la trama amorosa sempre era un ésser al·lucinantment atractiu però amb un petit defecte: una dent escantonada, un remolí de cabells rebels a la coroneta, una piga a la galta esquerra... La Luce sabia perfectament per què: perquè si l'heroi era massa perfecte corria el risc de semblar inaccessible. Però tant si eren accessibles com si no, la Luce sentia una debilitat especial pels éssers de bellesa sublim. Com la d'aquell noi.

Estava recolzat contra l'edifici amb els braços indolentment encreuats sobre el pit. I durant una mil·lèsima de segon, a la Luce la va assaltar una visió fugaç de si mateixa arraulida entre els seus braços. Va brandar el cap però la visió se li va quedar tan nítidament gravada que va haver de refrenar-se per no sortir disparada cap al noi.

Això sí que no! Era de bojos! Fins i tot en una escola plena de sonats la Luce era perfectament conscient que aquell gest instintiu era totalment dement. Però si ni tan sols el coneixia!

El noi parlava amb un altre intern més baix que ell, amb rastes i dents de conill. I tots dos es trencaven de riure amb unes rialles tan autèntiques que van fer que la Luce se sentís estranyament gelosa.

Va intentar recordar la darrera vegada que havia rigut, i rigut de debò, amb rialles com aquelles.

—Aquell d'allà és en Daniel Grigori —li va dir l'Arriane, apropant-se-li com si li hagués llegit el pensament—. I ja veig que ha cridat lleugerament l'atenció d'algú que jo sé...

—Per no dir una altra cosa —va accedir la Luce, avergonyida de pensar la cara que li devia haver vist l'Arriane.

—Ah, vaja. Bé, si t'agraden aquest tipus de tios...

—És que hi ha alguna cosa d'ell que pugui *no* agradar? —va replicar la Luce, incapaç d'evitar que les paraules se li escapessin de la boca.

—I aquell d'allà és el seu amic Roland —va afegir l'Arriane, assenyalant amb la barbeta el noi de les rastes—. És un tio molt enrotllat. El tipus de tio que sap buscar-se la vida i aconseguir tot tipus de coses..., ja m'entens, no?

«Doncs no gaire», va pensar la Luce, mossegant-se el llavi.

—Quin tipus de coses?

L'Arriane va arronsar les espatlles, i amb la punta de la navalla robada es va tallar un fil que li sobresortia d'un estrip que duia als texans negres.

—Doncs no ho sé..., coses. Coses del tipus «demana i se't concedirà»...

—I en Daniel aquest... —va preguntar la Luce—. Quina és la seva història?

—Vaja. No es rendeix, la tia —va riure l'Arriane. I després d'escurar-se la gola va continuar:— Doncs la veritat és que ningú no ho sap gaire. Ja s'encarrega ell prou de mantenir aquesta aureola de misteri al seu voltant. Però podria ser el típic cafre de centre de menors.

—Els típics cafres me'ls conec molt bé —va replicar la Luce, tot i que tan aviat com li van sortir les paraules de la boca va desitjar no haver-les dites. Després del que havia passat amb en Trevor, fos el que fos el que hagués passat— ella era

l'última persona en situació de fer judicis precipitats sobre algú. Sobretot perquè les poques vegades que havia fet la més mínima referència a aquella horrible nit, el tremolós vel d'ombres negres se li havia abraonat a sobre com si tornés a ser al llac.

Va tornar a mirar en Daniel. S'acabava de treure les ulleres i se les havia guardades dins la jaqueta. I llavors va mirar en direcció a la Luce. I quan va creuar la mirada amb la seva la Luce va veure que obria fugaçment els ulls per tornar-los a tancar ràpidament en una expressió d'aparent sorpresa. Però no era exactament de sorpresa, sinó d'una altra cosa més forta. Quan la Luce va creuar els ulls amb els d'en Daniel va sentir que se li tallava la respiració. Com si el conegués d'algun altre lloc.

Però si hagués conegut algú com ell de segur que se'n recordaria. De segur que recordaria haver-se quedat tan profundament pertorbada com se sentia en aquell moment.

Llavors va adonar-se que encara s'estaven mirant i que en Daniel li feia un somriure, i de sobte va sentir que una intensa onada de calor la recorria de cap a peus i es va haver d'agafar al banc per no caure. I en el precís instant en què els llavis se li arquejaven per tornar-li el somriure, va veure que en Daniel aixecava la mà i amb el dit del mig li feia el gest de vés a prendre pel sac. La Luce va obrir la boca, descol·locada, i va abaixar els ulls.

—Què passa? —va preguntar l'Arriane, que no s'havia adonat del que acabava de passar—. Bé, tant fa. Ara no tenim temps. Està a punt de sonar el timbre.

En aquell precís instant va sonar el timbre i el grup d'alumnes va començar a arrossegar-se amb desgana cap a dins de l'edifici. L'Arriane tibava la Luce de la mà mentre l'aclaparava amb tot tipus d'instruccions sobre quan i on havia de trobar-se amb ella després de classe. Però la Luce seguia donant voltes al fet que un perfecte desconegut li hagués fet un gest tan gro-

ller. La momentània fascinació que havia sentit per en Daniel s'havia esvaït totalment, i ara l'única cosa que volia saber era quin problema tenia aquell tio. Però abans de creuar la porta de la seva primera classe va atrevir-se a mirar enrere per darrer cop. Tot i que amb expressió inescrutable, no hi havia cap dubte: en Daniel l'estava mirant.

